

[Halvgaard]

Skolen er naturligvis blevet påvirket, som også undervisningsministeren sagde i dag, af de enorme forandringer, der er sket i det øvrige samfund, og man kan sige, at folkeskolen er et spejl af samfundet. Begge forældre er udearbejdende, og det betyder, at et stort antal børn er blevet svigtet, fordi ingen har haft eller har tid eller overskud til at tage sig af dem.

Sideløbende hermed er der foregået en anden og mere bevidst styret udvikling, idet indflydelsesrige pædagoger og psykologer har betvivlet forældrenes evne til at opdrage deres egne børn, og de har via massemedierne indoktrineret en massiv autoritetskræk hos både børn, forældre, lærere og skolemyndigheder. Og bestræbelserne har ikke været uden resultat. Ikke så få mennesker formår i dag ikke at skelne mellem autoritære handlinger – og herved forstår jeg vold og terror – og den autoritet, der er udmøntet i et ordensreglement.

Heller ikke skolelovgivningen har kunnet holde disse begreber ude fra hinanden. Med en panisk angst for autoritet er skolen i årenes løb blevet frataget flere og flere af sine muligheder for at opretholde ro og orden, og man forstår også af undervisningsministerens indlæg her i dag, at det er den samme frygt, undervisningsministeren har for at gribe ind på en eller anden måde.

Skolens efterhånden umættelige behov for særundervisning og observationsklasser må også ses i relation til den stigende uro og det dårlige arbejdsklima, der er i folkeskolen, og det er simpelt hen at vige uden om sagens kerne, hvis de stigende disciplinproblemer fortsat kun skal løses ved krav om lavere klassekvotient f. eks. Problemet går langt dybere, og derfor er det dette folketings pligt at tage hele spørgsmålet op til en kritisk revision. Det er min egen erfaring fra folkeskolen, at der er et stigende antal børn, der aldrig har lært almindelige omgangsregler, og det er den gruppe, der let bliver en skoleklassens egentlige magthavere, fordi de får flere og flere af kammeraterne over på deres side. Dette skyldes, at disse børn ikke kaldes til orden, for der sker jo aldrig noget. Jeg har det indtryk efter møder rundt omkring i landet, at de fleste forældre forventer, at der kommer et initiativ med henblik på at forsøge at løse disciplinkrisen.

Undervisningsministeren undlod ikke at citere en avisudtalelse, hvori jeg skulle have foreslået anvendelse af spanskkrøret. Det er en misforståelse. Jeg har aldrig foreslået og vil heller ikke foreslå, at man skal anvende spanskkrøret, men jeg mener, det må være op til den enkelte skole at afgøre, hvorvidt man vil bruge de forskellige afstraffelsesmidler. Det kan ikke være dette folketing eller undervisningsudvalget, der skal afgøre, hvordan man i Grindsted skal afhjælpe disciplinkrisen og arbejdsuroen. Det må være en opgave for forældrene og skolemyndighederne i Grindsted. Det kan aldrig nogen sinde være en opgave for os, der sidder herinde i folketinget.

I modsætning til mange af skolens ideologiske eksperter opfatter forældreflertallet disciplin som en praktisk foranstaltning. Også blandt lærerstuderende er man efterhånden blevet klar over, at disciplin er et af skolens store grundproblemer. De kan acceptere, at de selv på grund af manglende rutine løber ind i disciplinære vanskeligheder, men det ryster dem, at rutinerede og velforberedte lærere spiller fallit over for børnene. Og hvor står Danmarks Lærerforening i denne sag? Hvad vil folketinget? Lovgivningen har jo efterhånden bragt læreren i en situation, hvor han eller hun står alene, og med den nye folkeskolelovs sigte mod enhedsskolen, integration og samlæsning er vanskelighederne blevet endnu større. Det stigende antal skolepsykologer har jo heller ikke tilført skolen større arbejdsro eller løst problemerne. Jeg vil næsten sige tværtimod.

Tidligere undervisningsminister Ritt Bjerregaard sagde i forbindelse med omtalen af gallupundersøgelsen i 1975, at efter hendes opfattelse manglede der ikke disciplinære metoder, men oplysning til børnene om, hvad de må og ikke må. Hun kunne med den udtalelse blot indskærpe skolerne, at ordensreglerne til enhver tid ved opslag el. lign. burde være tilgængelige for eleverne.

Det var den tidligere undervisningsministers bidrag til problemets løsning. Det er derfor med forventning og spænding, man i skoleverdenen ser hen til, om den nuværende undervisningsminister kan foreslå en lige så genial løsning.

Når jeg har taget initiativ til denne forespørgselsdebat, er det naturligvis først og fremmest, fordi jeg betragter disciplinkrisen i